

Club MAD

ANTIGONE

Moeder, waarom reizen wij?

Wouter Hillaert

Gezien op 31 mei 2026

Antigone, Kortrijk

Het sociaal-artistieke project waarmee Antigone stevast zijn seizoen afsluit, is zo'n beetje als Union in het voetbal: jaar na jaar blijft het verbazen met zijn hoog spelniveau. Na de ouderenzorg, de gemeentepolitiek en de mode-industrie is nu onze reiscultuur onderwerp van alle sketches en poëtische beelden van zo'n dertig Kortrijkzanen, dit keer in regie van Tom Dupont en Suzanne Versele. Niet alleen de puntige titel van de voorstelling verdient een prijs. Ook inhoudelijk maakt 'Club MAD' zijn belofte 360 graden waar.

06 JUNI 2026

Ooit, in het industriële tijdperk, was vakantie een fel bevochten sociaal strijdpunt: het recht om af en toe bevrijd te worden van de razende productiemachine die de arbeider week in week uit reduceerde tot een radertje dat maar moest blijven draaien. Ontspannen was toen ontsnappen aan het grootkapitaal. Uit die tijd stammen de term 'vrije tijd' en de uitdrukking 'even de riem eraf'. Wat doen we vandaag met dat recht?

Veelzeggend is de eenzame proloog van 'Club MAD', waarin een oude man zich kenbaar maakt als een moderne Atlas, met een metersbrede verfrommelde landkaart op zijn nek. Daarna volgt in dezelfde lijn een machtig openingsbeeld. Twee aan twee, minutenlang, komen alle spelers op met telkens een karretje vol koffers, als in de vertrekhal van Zaventem. De eerste stapels zijn huizenhoog en in dikke lagen plasticfolie gewikkeld om rechttop te blijven staan. Het zijn monumenten van reislust, maar ook grote lasten. De belichting is kaal en duister, de stemming bedrukt, de gezichten terneergeslagen. Hun opkomst heeft alles weg van een begrafenisstoet, een lopende band die vakantiegangers produceert. Hun aliënatie is totaal. Ze zijn hun eigen massaproduct geworden.

‘Even de riem eraf’ is zelf een industrie geworden.

Zo doet ‘Club MAD’ wat [‘Stereo Denta Plastique’](#) drie jaar geleden ook al zo mooi deed: scène per scène voelbaar maken hoe iets wat ooit bedacht werd als alternatief voor de kapitalistische uitputtingsslag, nu ten volle geïncorporeerd is door het neoliberale verbruiksmodel. Toen ging het om de ouderenzorg, nu om vrijetijdstoerisme.

Ellenlang is de opsomming van een vrouw over alle soorten vakanties die je vandaag kan inkopen. Van de bergen tot het strand. Van Zweden tot Zanzibar. Van fietsen tot nietsen. Van citytrip tot spirituele retraite. Naadloos loopt haar oneindige keuzemenu over in alles wat ze op zo’n vakantie dan moet meepakken, van vijf soorten lotions tot een hele medicijnenkast en “veel kleren, vooral veel kleren”. Dát zit er dus allemaal in die stapels valiezen: de hele dingenwinkel die geproduceerd is rond simpele behoeften als gezond blijven, er goed uitzien, er eens tussenuit knippen, ‘jezelf zijn’. ‘Even de riem eraf’ is zelf een industrie geworden.

Waaier aan aanvliegroutes

‘Club MAD’ verkoopt daar geen grote filosofische theorieën rond, maar maakt het allemaal heel aanschouwelijk, met behulp van wat participatief theater onderscheidt van veel andere producties: de massale doordeweekse menselijkheid op scène. Scène na scène worden kleine herkenbare situaties lekker uitvergroot, om te raken aan nog veel grotere thema’s.

Neem de scène waarin een zoon, ergens op vakantie in Afrika, zich beklaagt over hoe zijn moeder van onder de zonnebank aanpapt met allerlei lokale zwarte boys. Zelf verdedigt zij zich dat ze zich eindelijk eens gezien én aangeraakt voelt. Zo wordt sekstoerisme dus niet enkel uit op zijn neokoloniale, maar ook op zijn psychosociale kant uitgekleed. Het is een combinatie die voortdurend terugkomt: reizen als een politiek en ideologisch vraagstuk, maar ook als een persoonlijke noodzaak, een vlucht uit de grijze werkelijkheid van een wijk in Kortrijk. “Ik zou zo graag eens zonder mijzelf op vakantie gaan”, zo begint een meisje haar rake monoloog. “Gewoon mijn lijf aan de kapstok en mijn hersens in een schoendoos.”

Aan alles voel je dat er met de spelers lang is gebrainstormd over het thema, om het zich volkomen eigen te maken. Tegelijk zijn al die individuele associaties uiteindelijk getransformeerd tot licht ironische beschouwingen of net groteske overdrijvingen. Fijne humor is al jaren het handelsmerk van ARC, de sociaal-artistieke werking van Antigone.

Keer op keer gaat de illusie van reizen zonder zorgen aan diggelen.

Inhoudelijk zorgen die vele associaties uit de groep voor een waaier aan aanvliegroutes op de gekozen thematiek. Steeds openbaren zich nieuwe kanten in snel wisselende scènes: de arrogantie van een *influencer* die overal gratis heen kan (“als ik er niet kom, bestaat het niet”), de terugkerende reclameboodschap van de enige zwarte man op scène voor Sri Lanka als vakantiebestemming (op het einde bijna smekend), tot alweer een volgende Vlaamse schlager met vakantie *vibes*: ‘Benjamin’ van Louis Neefs, ‘Saragossa’ van Jimmy Frey, ‘Mexico’

van Zangeres Zonder Naam...

We zien niet alleen een koppel op jaarlijkse botox-trip naar Turkije (zij met rode monsterlippen als een clowneske grijns, hij heerlijk droog in een apenpak na een ontspoorde haartransplantatie), maar ook een kibbelend paar op een rij witte strandstoelen op een exotische plek, terwijl naast hen de oorlog inslaat als een serie oorverdovende drumslagen van een muzikant verkleed als Amerikaanse militair, gedirigeerd door Mickey Mouse. Manlief belt op bevel van zijn vrouw vergeefs het reisbureau om er iets aan te doen. “Het is hier wel héél all-in voor de all-in die we hebben geboekt.”

Keer op keer gaat de illusie van reizen zonder zorgen aan diggelen. Het maakt de opgesomde promoslogans van TUI, Neckermann *e tutti quanti* bijna vanzelf lachwekkend. ‘Club MAD’ glorieert in zijn absurditeit, zonder ze daarom breed uit te smeren. Ze voelt bijwijlen vooral *creepy*. Er tikt een bom onder deze hele wereld van de wereld willen verkennen. Wat met de reisindustrie als *virtual reality* straks verder wordt geperfectioneerd? Als duistere tegenhanger van de begrafenistoet in het begin toont het dystopische slotbeeld enkel nog losse individuen die met een VR-bril van eierdoosjes op hun snoet allemaal ronddwalen in hun eigen werkelijkheid.

Lege bubbel plasticsoep

Net als Union wisselde ook ARC dit seizoen van trainers, maar toch blijft het spel absoluut overtuigen. Ook Tom Dupont en Suzanne Versele weten hun grote groep op scène vlot te managen tussen losse individuele momenten en impressionante massascènes rond de grote wegenkaart of langs een draaipoortje op het vliegveld – terwijl iedereen er vlot passeert met elk z’n rolkoffer, blijft het ineens wel gesloten voor de zwarte speler in de rij. Moeiteloos leidt het uitgekiende ritme van de voorstelling je door de niet aflatende stroom van indrukken en associaties.

Het subtiële verschil met de regies van Michaël Vandewalle van afgelopen jaren ligt vooral in de beeldende aanpak van ‘Club MAD’. Ook al blijft de scène dit keer leeg, meermaals komt er extra decor op- en afrollen. Niet alleen iconische tuigen als een zonnebank of een grote parasol maken alles heel aanschouwelijk, er zit ook een hoog knutselgehalte in de toeristische topmonumenten waarin drie spelers gekleed gaan: de Big Ben, de Eiffeltoren en de Sint-Pietersbasiliek, die elk hun eigen identiteitscrisis uitspreken. Een metershoge dansende compositie van opblaasdingen (van strandballen tot luchtmatrassen) vat de hele voorstelling kernachtig samen: onze reisindustrie heeft iets van een lege bubbel, die uiteindelijk eindigt als plasticsoep in de oceaan.

We varen allemaal mee in hetzelfde schuitje van compensatietoerisme en vakantiedwang, uitgemolken door het grote geld.

Het ontroert en verwondert, doet luidop lachen en stil slikken. Van progressieve *backpackers* die zich verheven weten boven gewone toeristen tot Vlaamse kneuters aan een of andere *playa* die klagen dat de papegaai in de lobby enkel Spaans spreekt: ‘Club MAD’ houdt iedereen een kritische spiegel voor, maar veroordeelt niemand. We varen allemaal mee in hetzelfde schuitje van compensatietoerisme en vakantiedwang, uitgemolken door het grote geld. Daaronder schrijnt de absolute eenzaamheid. Waarom Union elk jaar weer weet te scoren met nieuwe onbekende spelers, geldt ook voor ARC en Antigone: er zit

een solide structuur achter die zich jarenlang bekwaamd heeft in de kunst van heel betrokken werken met bescheiden kapitaal. Ook 'Club MAD' verdient een beker.